

“Ἐγὼ εἶμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 14' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 104ον | Σεπτέμβριος 2014 | 4282

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΛΗΣΙΟΝ ΜΟΥ;»

ΟΧΙ μόνο ὁ νομικός, ποὺ πλησίασε τὸν Κύριο με προκατάληψη καὶ ἐπιφυλάξεις, ἀλλὰ ὁ κάθε σκεπτόμενος ἄνθρωπος ἔχει τοὺς προβληματισμούς του. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς μεταφυσικὲς ἀνψυχίες. Ἀκόμα κι ἐκεῖνοι ποὺ παρουσιάζονται πῶς δὲν ἔχουν, ἔχουν ἴσως τὶς περισσότερες. Τὰ ἐρωτήματα «ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι καὶ ποῦ πηγαίνω», «τί ὑπάρχει μετὰ τὸ θάνατο» κι ἀκόμη περισσότερα «πῶς κατακτᾶται ἡ ἄλλη ζωή;» εἶναι ἐρωτήματα καὶ προβληματισμοί, τόσο φυσικοί.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἐρώτημα θέτει καὶ ὁ νομικός στὸν Κύριο. «**Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομῆσω;**» (Λουκ. 1' 25). Πῶς κερδίζεται ἡ αἰώνια ζωή; Ὁ νομικός θέτοντας τὸ ἐρώτημα ἔκανε ἓνα λάθος, μιὰ μετάρθεση ἢ μᾶλλον ἓνα χωρισμό. Χωρίζε τὴν αἰώνια ζωὴ ἀπὸ τὴν παρούσα. Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβει πῶς καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ζωὴ εἶναι ἀδιάσπαστα συνδεδεμένες. Δὲν κερδίζεται ἡ μία χωρὶς τὴν ἄλλη. Ἡ μία εἶναι συνέχεια τῆς ἄλλης καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἐδῶ. Τὴν αἰώνια ζωὴ, δηλαδή, πρέπει νὰ ἀρχίσεις νὰ τὴ ζεῖς ἀπὸ τὴ γῆ αὐτή. Νὰ κάνεις ἀπὸ τώρα τὴ γῆ Οὐρανό. Νὰ ζεῖς στὴ γῆ καὶ συγχρόνως νὰ ζεῖς στὸν Οὐρανό. Νὰ φέρνεις, ὅπως μᾶς δίδαξε νὰ προσευχόμεσθε ὁ Κύριος, τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀπάντηση τοῦ δίνει κι αὐτὴ τὴν τοποθέτηση τοῦ κάνει ὁ Κύριος. Εἶναι σὰν νὰ τοῦ λέει: Ἐσὺ μιλάς γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ κι ἐγὼ σοῦ μιλάω μόνο γιὰ τὴ ζωὴ. Γιατὶ χωρίζεις τὴ ζωὴ στὴν ἐδῶ καὶ στὴν ἐκεῖ; Ἡ ζωὴ εἶναι μία. Εἶναι ἡ ζωὴ, ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγάπη στὸν Θεό. Εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἀγάπης ποὺ ξεκινάει ἀπὸ ἐδῶ καὶ συνεχίζεται αἰώνια. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη στὸν Θεό, ἡ γνησιότητα τῆς ἀγάπης στὸν Θεό, ἐλέγχεται μὲ τὴν ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο, στὸν πλησίον. Δὲν ὑπάρχει ἀγάπη στὸ Θεὸ χωρὶς ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο.

Ἀλλὰ ὁ νομικός δὲν σταματᾶει ὡς ἐδῶ. Στὸ ἓνα ἐρώτημα πῆρε ἀπάντηση. Θέτει ὅμως καὶ δεύτερο. Αὐτὸς ὁ «**πλησίον**» ποὺ πρέπει νὰ ἀγαπήσω, ποῖος εἶναι; Ἡ περιορισμένη νοοτροπία τῆς ἐποχῆς δὲν διευκόλυνε τὴ θεώρηση τοῦ πλησίον. Γιὰ τοὺς Ἰουδαίους «**πλησίον**» ἦταν μόνο οἱ Ἰουδαῖοι. Δυσκολεύονταν νὰ συμπεριλάβουν σ' αὐτὸν τοὺς ἄλλους, τοὺς ξένους,

τοὺς ἄλλοεθνεῖς. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀγαπήσεις ἓναν ἄγνωστό σου, πολὺ περισσότερο ἓναν ἀντίπαλο καὶ ἐχθρό σου;

Ὁ Κύριος τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν τοῦ ἀπαντᾶει ἀμέσως. Τοῦ διηγεῖται τὴν παραβολὴ τοῦ σπλαχνικοῦ Σαμαρείτη. Τοῦ παρουσιάζει τέσσερα πρόσωπα, ἢ μᾶλλον τέσσερις κατηγορίες ἀνθρώπων, ποὺ διαδραματίζουν ἢ καθεμιά ἓνα κεντρικὸ ρόλο: Οἱ ληστές, ὁ ἱερέας, ὁ Λευίτης καὶ ὁ Σαμαρείτης. Οἱ πρῶτοι ἐγκληματοῦν, οἱ δύο ἄλλοι ἀδιαφοροῦν καὶ ὁ τέταρτος σπλαχνίζεται. Οἱ πρῶτοι ἐκπροσωποῦν τὴν ὠμὴ βία, τὴν ἀπανθρωπιά, ποὺ δημιουργεῖ πληγές, ποὺ ἐγκληματεῖ, γιὰ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ. Οἱ ἄλλοι ἐκπροσωποῦν τὴν ἀδιαφορία. Ὁχι λιγότερο ἔνοχοι ἀπὸ τοὺς πρῶτους. Γιατὶ, ἂν οἱ πρῶτοι προκαλοῦν πληγές, οἱ δεύτεροι, ἐνῶ μποροῦν, ἀδιαφοροῦν καὶ δὲν τὶς ἐπουλώνουν. Ἀκριβῶς γιατί δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴν κάνεις τὸ κακό. Ἄν μπορεῖς νὰ κάνεις τὸ καλὸ καὶ δὲν τὸ κάνεις, εἶσαι ἔνοχος. Ἀμαρτάνεις. Οἱ πρῶτοι τὸν τραυμάτισαν. Οἱ δεύτεροι, μὲ τὴν ἀδιαφορία τους, τὸν ἄφησαν νὰ σβήσει μόνος ἀβοήθητος στὴν ἐρημιά. Καὶ ὁ Σαμαρείτης, ναί, ὁ Σαμαρείτης ὁ «αἰρετικός», ὁ περιφρονημένος ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ἔδειξε τὴν ἀληθινή, τὴν ὀλοκληρωμένη ἀγάπη, ὅχι σ' ἓνα φίλο, ἀλλὰ σ' ἓνα «ἐχθρό» του.

Ἐδῶ ἀντιστρέφονται οἱ ρόλοι. Ὁ νομικός ἀπὸ ἐρωτῶν γίνεται τώρα ἐρωτώμενος. Αὐτὸς ἔθεσε τὸ ἐρώτημα καὶ τώρα καλεῖται νὰ ἀπαντήσει ὁ ἴδιος στὸ ἐρώτημά του. «**Ποῖός εἶναι ὁ πλησίον μου;**» ρώτησε. Καὶ ὁ Κύριος τοῦ γυρίζει τὴν ἐρώτηση: «**Ποῖός ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ἀπὸ τὸν ἱερέα, τὸν λευίτη, τὸν Σαμαρείτη, ὑπῆρξε ὁ πλησίον;**» Τώρα πιά δὲν χρειάζεται νὰ μελετήσῃ τὸ νόμο. Τώρα ἔχει μπροστὰ του ζωντανὸ τὸ παράδειγμα τῆς ἐμπρακτικῆς ἀγάπης. Δὲν ἔχει ἀπλῶς μιὰ διδασκαλία. Ἐχει ἓνα ζωντανὸ πρότυπο. Ἐχει τὸν καλὸ Σαμαρείτη μπροστὰ του.

**Γιατὶ χωρίζεις τὴ ζωὴ
στὴν ἐδῶ καὶ στὴν
ἐκεῖ; Ἡ ζωὴ εἶναι μία.
Εἶναι ἡ ζωὴ, ποὺ μᾶς
προσφέρει ἡ ἀγάπη
τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγάπη
στὸν Θεὸ καὶ στὸν
πλησίον.**

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΕΤΣΙΑΣ

(1925 - 2014)

«Μακάριοι οί νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι. Naί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν».
(Αποκαλ. ιδ' 13)

Καθὼς ξημέρωνε ἡ ἑορτὴ τῶν πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καλοῦσε στὴν οὐράνια βασιλεία Του ἕναν ἀφανῆ ἱεραπόστολο, τὸ μέλος τῆς Ἀδελφότητός μας Δημήτριο Πετσιαῖ. Τὸν κάλεσε νὰ πορευθεῖ στὴν αἰώνια ζωὴ **«ἵνα ἀναπαύσῃται ἀπὸ τῶν κόπων αὐτοῦ».**

Ὁ Δημήτριος Πετσιαῖς ἀγωνιζόταν ἀκατάπαυστα γιὰ τὴν κατάκτηση τοῦ βραβείου τῆς **«ἄνω κλήσεως».**

Γεννήθηκε σὲ ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Καρδίτσας, τὴν Πορτίτσα, τὸ 1925. Μεγάλωσε σὲ μιὰ φτωχὴ πολύτεκνη οἰκογένεια, ποὺ κρατοῦσε τὶς θρησκευτικὲς παραδόσεις καὶ μὲ αὐτὲς προχωροῦσε. Ἦταν ὁ πρῶτος ἀπὸ τὰ πέντε παιδιὰ τῆς οἰκογένειάς του καὶ ἔμεινε ὀρφανὸς σὲ ἡλικία μόλις ἑννέα ἐτῶν. Στὰ δώδεκά του ἦταν ἤδη προστάτης τῆς οἰκογένειάς του καὶ τότε κατέβηκε στὴν πόλη τῆς Καρδίτσας κι ἄρχισε νὰ ἐργάζεται σ' ἕνα μπακάλικο-μανάβικο. Ἐξυπνος καὶ ἐργατικὸς καθὼς ἦταν κέρδισε γρήγορα τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀφεντικοῦ του, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν ἄλλων. Ἐτρεχε γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν καθένα. Ὅταν μεγάλωσε ἀποφάσισε νὰ ἀνοίξῃ δικό του μαγαζὶ. Ὅμως τὸ ἀφεντικό του τὸν σταμάτησε λέγοντάς του: **«Δὲν θὰ κάνεις τίποτα γιατί εἶσαι τίμιος. Δὲν κάνεις γι' αὐτὴ τὴ δουλειά».**

Ἦταν προσεκτικὸς στὴ ζωὴ του καὶ δὲν ἄφηνε τὸν ἑαυτό του νὰ ἐμπραξέται ἀπὸ τὴ νοοτροπία τῶν νέων τῆς ἐποχῆς του. Τότε γνωρίστηκε μὲ καλοὺς νέους ποὺ ἔκαναν κι αὐτοὶ τὸν ἴδιο ἀγώνα καὶ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ΧΕΕΝ (Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐργαζομένης Νεολαίας), προσπαθοῦσε νὰ καλλιεργεῖ τὴν ἀρετὴ καὶ νὰ ἀποφεύγῃ κάθε πειρασμὸ ποὺ μποροῦσε νὰ μολύνει τὴν ψυχὴ του. Ὁ ἀείμνηστος π. Εὐστάθιος Μπιλάλης, ποὺ ἀπὸ τὸ 1941 ἦταν ἱεροκέρυκας στὴν Καρδίτσα, εἶδε στὸ πρόσωπο τοῦ Δημητρίου τὴν καλὴ του διὰθεση. Τὸν πλησίασε πατρικὰ καὶ τὸν βοήθησε νὰ καταλάβῃ καλύτερα τὴ χριστιανικὴ ζωὴ καὶ νὰ ἀγωνιστεῖ γιὰ νὰ τὴν ζήσει. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλίμα ὁ Δημήτριος, ὠριμος πιά, πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἀφιερωθεῖ στὸν Θεὸ μέσω τῆς

Ἀδελφότητος.

Ἦλθε στὴν Ἀθήνα τὸ 1952. Παρέδωσε τὸν ἑαυτό του στὴν Ἀδελφότητα Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἔδειξε τὴν προθυμία του νὰ ἐργαστεῖ σὲ ὅποιαδήποτε ἐργασία τοῦ ἀνέθεταν. Ἐπειδὴ καταγόταν ἀπὸ ἀγροτικὴ περιόχῃ, ἐργάστηκε στὸ κτῆμα τῆς Ἀδελφότητος στὴν Ἁγία Παρασκευή. Ἀγάπησε πολὺ αὐτὴ τὴν ἐργασία καὶ μὲ πολὺ ζῆλο τὴ φρόντιζε. Χαιρόταν νὰ προσφέρει κάτι ἀπὸ τὸ κτῆμα στοὺς ἀδελφούς. Ὅπως ἐπίσης καὶ ὅταν τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ τοὺς ἐξυπηρετεῖ καὶ νὰ τοὺς βοηθᾷ. Ἐνδιαφερόταν γιὰ ὅτιδήποτε ἀφοροῦσε τὴν Ἀδελφότητα. Τὸν πόναγε τὸ πρόβλημα καὶ ὁ πόνος κάθε ἀδελφοῦ. Φρόντιζε πολὺ τοὺς ἀρρώστους καὶ γηροκόμισε ἀρκετοὺς ἀδελφούς καὶ πατέρες. Καὶ αὐτὰ τὰ προσέφερε πάντοτε μὲ ὄλη του τὴν καρδιά.

Ἐνιωθε ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση κάθε φορὰ ποὺ τοῦ δινόταν εὐκαιρία νὰ προσφέρει. Ἀκόμα καὶ κατὰ τὸ διάστημα ποὺ εἶχε καταπέσει, καθισμένος στὸ καροτσάκι του ἐξυπηρετοῦσε στὸ τηλέφωνο μὲ εὐγένεια καὶ προθυμία. Ἐδινε πάντοτε σωστὲς πληροφορίες καὶ ἐνημέρωνε μὲ ἀκρίβεια.

Ἡ ὑγεία του ὅμως τὸ τελευταῖο διάστημα ὄλο καὶ ἐπιβαρυνόταν. Ἐτσι χρειάστηκε ἀρκετὲς φορὲς νὰ μπεῖ στὸ Νοσοκομεῖο γιὰ βοήθεια ἀπὸ τοὺς γιαιτροὺς, ποὺ διαπίστωναν πὼς βαδίζει πρὸς τὸ τέλος. Κι αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ ἔλθει. Τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου 28 πρὸς 29 Ἰουνίου ὁ Κύριος, τὸν ὅποιον τόσο εἶχε ἀγαπήσει, τὸν κάλεσε κοντά του στὴν οὐράνια, τὴ μόνιμη καὶ αἰώνια κατοικία, γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ ἀπὸ τοὺς κόπους του.

Ὁ Δημήτριος Πετσιαῖς ἦταν ἀγωνιστὴς τῆς ἀρετῆς. Προσπαθοῦσε νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἄνθρωπος πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως στὸν Θεό. Ἦταν πιστὸς δοῦλος τοῦ Κυρίου. Ὅσοι τὸν γνώριζαν τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ. Ἦταν ἀκόμα ἄνθρωπος προσευχῆς καὶ μὲ τὰ λόγια τῆς προσευχῆς στὰ χεῖλη ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ ἀφήσῃ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμο. Εὐχαριστοῦσε συνεχῶς τὸν Κύριο καὶ ἐκζητοῦσε τὸ ἔλεός Του γιὰ νὰ πορευθεῖ στὸ ἄφθαρτο καὶ αἰώνιο. Ἐτσι μετέβη ἐκεῖ **«ἐνθα οὐκ ἐστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος».** Καὶ ἀσφαλῶς ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἀγωνοθέτη Κύριο τὸ **«εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».**

Τὸ σύμβολο τοῦ Σταυροῦ

Ἐὰν θέλουμε νὰ κατανοήσουμε τί ἀκριβῶς μᾶς διδάσκει ὁ Θεὸς μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, ἕνας ἀσφαλῆς καὶ ἀποτελεσματικότερος τρόπος εἶναι νὰ γνωρίσουμε τὶς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὸ ἰσχύει ἰδιαίτερα γιὰ τὶς ἀκολουθίες τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν μεγάλων ἑορτῶν, ὅπως εἶναι καὶ ἡ τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Οἱ ἀκολουθίες αὐτὲς τοποθετοῦν τὰ μεγάλα βιβλικά γεγονότα καὶ διδάγματα μέσα στὸ ὀρθὸ δογματικὸ τους πλαίσιο. Φωτίζουν τοὺς ἀγιογραφικοὺς τύπους καὶ τὶς ἀγιογραφικὲς προφητείες μὲ τὸ φῶς τῆς πραγματοποιήσεώς τους μὲ τὸν Χριστό, τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν θεία Εὐχαριστία. Καὶ ὅλα αὐτὰ ὄχι μὲ ἕνα τρόπο ξερὸ καὶ ἀφηρημένο, ἀλλὰ μὲ τὴν ἔμπνευση τῶν θείων Πατέρων, μὲ τρόπο ζωντανὸ καὶ ζωοποιό.

Γιὰ νὰ πεισθεῖ κανεὶς, ἀρκεῖ νὰ ρίξει ἕνα βλέμμα στὴν ὠραιότατη ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ποὺ ἑορτάζουμε αὐτὸν τὸν μῆνα. Θὰ δεῖ τότε ἀμέσως, πῶς ἡ ἐκκλησιαστικὴ λατρεία, ἀντλοῦσα ἀπὸ τὰ κηρύγματα τῶν Πατέρων, ἐξηγεῖ τὸ ἀληθινὸ νόημα τῶν μεγάλων προφητικῶν εἰκόνων ποὺ περιέχονται στὴν Ἁγία Γραφή. Πῶς παρουσιάζει τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ ὡς πραγματοποίηση ὅλων ἐκείνων τῶν «συμβόλων», τῶν προτυπώσεων καὶ προεικονίσεων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ «ὑπεζωγράφιζαν», προδιέγραφαν τὸ «μυστήριον τῆς οἰκονομίας», τὸ θαυμαστὸ σχέδιο, τὸ ἀκατάληπτο ἀπὸ τὴν ἀφώτιστη ἀνθρώπινη διάνοια, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς ἐπρόκειτο νὰ ἀποκαταστήσει τὸν νόμο καὶ τὴν τάξη στὸν «οἶκο» του, τὸν κόσμο. Καὶ πῶς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ βοηθαίει τοὺς Χριστιανοὺς ὅλων τῶν ἐποχῶν νὰ εἰσακούσουν τὸ θεῖο μυστήριον, νὰ κατανοήσουν τὰ θεῖα ἔργα καὶ νὰ δοξάσουν τὸν Θεό.

Χάρης σ' αὐτὴ τὴν «λειτουργικὴ ἑρμηνεία» βλέπει κανεὶς ὅτι ἡ κλίμακα τοῦ Ἰακώβ, γιὰ τὴν ὁποία μᾶς μιλάει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ Σταυροῦ, μὲ τὸ ὁποῖο «ἀνατρέχομεν εἰς οὐρανοὺς ὑψοῦντες ἐν ἄσμασι Χριστὸν τὸν Κύριον». Ὅτι τὸ ξύλον, τὸ ὁποῖο ἔλυσε «ἔλυσε ποτὲ πικρίαν ὑδάτων Μερᾶς», εἶναι ἡ προτύπωση τῆς ἐνέργειας τοῦ Σταυροῦ, μὲ τὴν ὁποία ἐλευθερώνεται ἡ ζωὴ μας ἀπὸ τὴν πικρία τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας. Ὅτι ἡ ράβδος τοῦ Ἰακώβ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς στεῖρας ἀνθρωπότητας, ἡ ὁποία τώρα ἀνθίζει καὶ πάλι χάρις στὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ. Βλέπει ἐπίσης ὅτι ὁ Μωυσῆς, ὁ ὁποῖος «σταυρὸν χαράξας ἐπ' ἐνθείας ράβδῳ τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε», γιὰ νὰ διέλθει ὁ «πεζῶν Ἰσραήλ», οἱ ὁδοιποροῦντες Ἰσραηλίτες, ὁ ὁποῖος «χεῖρας ἐκτείνας εἰς ὑψος» κατετρόπωσε τὸν τύραννο Ἀμαλῆκ, εἶναι ὁ «τύπος», ἡ προφητικὴ προαγγελία τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς σταυρικῆς θυσίας του ἀνοιξε δρόμο στὴν ἄβατη θάλασσα τοῦ θανάτου, ποὺ χῶριζε ἀπελπιστικὰ τὸν πεσμένο ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ κατάργησε τὸ κράτος τοῦ διαβόλου, τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ τυράννου, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἁμαρτία ἔσπειρε τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ὄλεθρο στὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ εἰκόνα ὅμως στὴν ἐξήγηση τῆς ὁποίας ἐπιμένει ἰδιαίτερα ἡ ὑμνολογία εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ ζωφόρου ξύλου ἢ φυτοῦ. «Ξύλον -δηλαδὴ δένδρον- τῆς ζωῆς», ὀνομάζει ἡ Γένεσις τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο δένδρον τοῦ Παραδείσου. Καὶ ἀλληγορικῶς ἐννοεῖ τὸν ἴδιο τὸν Θεό, μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ τρέφεται καὶ νὰ βρίσκεται σὲ διαρκῆ κοινωνία μαζί του ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς ἄφθαρτος καὶ ἀθάνατος, νὰ γίνῃ κατὰ χάριν Θεός. Ἀπὸ τὸ δένδρον ὅμως αὐτὸ ἀποκλείστηκε ὁ ἄνθρωπος λόγω τῆς παρακοῆς του. Παρὰ τὴν ρητὴ προειδοποίηση τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα του, προτίμησε νὰ φάει ἀπὸ τὸ ἄλλο δένδρον, τὸ «ξύλον τοῦ εἶδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ» (Γεν. β' 9). Προτίμησε δηλαδὴ, ἀντὶ τοῦ φιλόνητου θελήματος τοῦ Δημιουργοῦ του, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ὑψιστὴ ἀλήθεια καὶ πραγματικότητα, νὰ θέσει ὡς βάση τῆς ζωῆς του καὶ κέντρο τῆς υπάρξεώς του τὸ δικό του θέλημα, τὶς ἀνθρώπινες ιδέες του περὶ τοῦ τί εἶναι καλὸ ἢ πονηρὸ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταντήσῃ «δέσμιος τοῦ θανάτου» καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὸν κόσμο, τὴν διακυβέρνηση τοῦ ὁποίου τοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ Θεός, ἀπὸ ὠραῖο παράδεισο σὲ ἔρημη γῆ καὶ ἄνυδρη. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἐγκατέλειψε τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν του. Αὐτός, τὸ ξύλον τῆς αἰώνιας καὶ ἄφθαρτης ζωῆς, ἤλθε νὰ φυτευθεῖ στὴν ἔρημη γῆ μας. Καὶ μὲ τὴν παρουσία του, τὴν μεταβάλλει μυστικὰ σὲ παράδεισο. Ἔτσι μὲ τὴν ὑπομονή, τὶς θυσίες, τὴν ὑπακοή μας στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γινόμαστε καὶ ἐμεῖς «σύμφυτοι» τοῦ σταυρωμένου Χριστοῦ. Γινόμαστε φορεῖς τοῦ Πνεύματός του, τοῦ Πνεύματος τῆς Ζωῆς, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ μὲ αὐτὸ ἀγιάζουμε καὶ ζωοποιοῦμε τὰ πάντα.

Βλέπει λοιπὸν κανεὶς, πῶς μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ λατρεία, μπορεῖ νὰ ἑρμηνευθεῖ καὶ κατανοηθεῖ πληρέστερα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἁγία Γραφή, καὶ πῶς μποροῦν νὰ ζωντανέψουν οἱ μεγάλες ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ διδασκαλίας. Ἀσφαλῶς δὲν εἶχε ἄδικο ξένος θεολόγος ποὺ ἔγραφε ὅτι «οἱ Ὁρθόδοξοι ἀκολουθίαι μεταβάλλουν τὸ δόγμα σὲ προσκύνηση καὶ λατρεία, μειουσιώνουν τὴν γνώση σὲ ζωὴ καὶ δοξολογία. Μὲ αὐτὲς ἀληθινὰ βλέπει τὴν ἔκβαση τῶν συμβόλων ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ».

Ὅνομάζει ἡ Γένεσις τὸ Σταυρὸ μυστηριώδες δένδρον τοῦ Παραδείσου. Καὶ ἐννοεῖ τὸν ἴδιο τὸν Θεό, μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ τρέφεται καὶ νὰ βρίσκεται σὲ διαρκῆ κοινωνία ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνῃ κατὰ χάριν Θεός.

Εἶπεν ὁ Κύριος· οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστευῶν εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. γ' 13-17

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. στ' 11-18

Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστευῶν εἰς αὐτὸν

μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Υψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

Σήμερα ἔχουμε ἐμπρὸς μας μία προτύπωση τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ποῦ μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ ἑορτὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Τὸ κάλκινο φίδι, ποῦ ὕψωσε ὁ Μωϋσῆς στὴν ἔρημο γιὰ νὰ σώζονται οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὰ θανατηφόρα δαγκώματα τῶν φιδιῶν, εἰκονίζει τὴν σταύρωση τοῦ Σωτῆρος. Καὶ ὅπως ἐκεῖνοι, μόλις ἔβλεπαν τὸ ὑψωμένο καὶ στὸ ξύλο καρφωμένο φίδι, ἐγλίτωναν ἀπὸ τὶς ὀδύνες τοῦ δηλητηρίου καὶ τὸν σωματικὸ θάνατο, ἔτσι θὰ σώζονται ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο ὅσοι πιστεύουν στὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐντύπωση μᾶς κάνει ἡ λέξη τοῦ Εὐαγγελιστοῦ «πρέπει», «**δεῖ**». Πρέπει ὁ Χριστὸς νὰ σταυρωθεῖ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑψωθεῖ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Γιατί ἄραγε;

Ἡ ἀνθρωπίνη ἀποψῆ

Ἡ σταύρωση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μὲ τὰ ἀνθρώπινα κριτήρια ἔχει βεβαίως κάποια ἐξηγήσιμ. Ἐνας ἀθῶος, Αὐτὸς ποῦ «**ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ**» καὶ ἀκόμη, Αὐτὸς ποῦ θεράπευσε τόσους ἀσθενεῖς, ἔδωσε φῶς σὲ τόσους τυφλοὺς, στήριξε παράλυτους, ἀνέστησε νεκροὺς, καταδικάζεται σὲ θάνατο. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Γιὰ τὴν ἀμαρτωλὴ καὶ διεστραμμένη ἀνθρωπότητα ἔχει τὴν ἐρμηνεῖα ὅτι ἡ ἐχθρότητα τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἀγαθὸ, εἶναι τόσο δυνατὴ, ποῦ ὅλα τὰ ἐγκλήματα μπορεῖ νὰ διαπράξει. Ἀκόμη καὶ ἕναν ἄσπιλο καὶ ἕναν ἀμόλυντο, ἕναν εὐεργετὴ τῆς κοινωνίας καὶ ἀναμορφωτὴ τῆς οἰκουμένης τὸν ἐξοντώνει. Τοῦ προσφέρει «*ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄζον*». Ἀντὶ νὰ ἀγαπᾷ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν εὐγνωμονεῖ, τὸν σταυρώνει. Ἐχει λοιπὸν κάποια ἐρμηνεῖα γιὰ τὸν ἀμαρτωλὸ μας κόσμον ἡ ἐγκληματικὴ αὐτὴ ἀχαριστία. Εἶναι κάτι ποῦ πρέπει νὰ τὸ περιμένεις, τὸ χέρι ποῦ εὐεργετήθηκε νὰ σπκωθεῖ ἀπειλητικὸ ἐναντίον σου. Δὲν εἶναι ἄγνωστη μιὰ τέτοια τακτικὴ καὶ στὶς μέρες μας. Θλιβερὸ κατάντημα τῆς «**εἰκόνας τοῦ Θεοῦ**». Τὸ ἐπιβεβαιώνουν πολλοὶ γονεῖς, ἀδελφοί, γέροντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, εὐεργετές κ.ἄ.

Ἀκόμη ἀνθρωπίνως ἡ σταύρωση τοῦ Κυρίου ἦταν κάτι εὐεξήγητο, γιατί Ἐκεῖνος δὲν ἀντέτασσε βία στὴν βία. Τὸ ἔργο του ἦταν καθαρὰ πνευματικὸ καὶ γι' αὐτὸ μόνο εἰρηνικὰ μέσα χρησιμοποιεῖ. Αὐτὸς διεκήρυξε: «**ὅστις σὲ ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην**» (Ματθ. ε' 39). Καὶ τὸ ἐφάρμοσε. Δὲν ἐπιτρέπεται ποτε στοὺς πιστοὺς τοῦ Ἐσταυρωμένου, γιὰ ὁποιαδήποτε σκοπιμότητα νὰ ἀλλάξουν γραμμῆ.

«Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα» δὲν εἶναι χριστιανικὴ συμβουλή. Ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, μᾶς θέλει εἰρηνικοὺς ὄχι ἀπλῶς εἰρνοφιλόλογους, ἀλλὰ «**ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων**». Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι θέμα δικό Του. Ὁ Γολγοθᾶς, τὸ Κολοσσαῖο, οἱ σύγχρονοι διωγμοί, ὑπογραμμίζουν τὰ πρέπει καὶ τὰ «**ἔδει**» τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἡ ἀποψῆ τοῦ οὐρανοῦ

Ἡ σταύρωση τοῦ Σωτῆρος μας ἐὰν ἀνθρωπίνως μπορεῖ νὰ ἔχει πολλὰ ἀπόψεις, παραμένει πάντοτε ἕνα «**μυστήριον κεκρυμμένον**». Ἐὰν γιὰ τοὺς Ἰουδαίους εἶναι «**σκάνδαλον**» καὶ τοὺς ἔθνικοὺς «**μωρία**», γιὰ τοὺς πιστοὺς ἡ σταύρωση εἶναι «**Θεοῦ σοφία**», ἔργο ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἕνα μυστήριον ἀνεξερεύνητο τοῦ ὁποῦ μερικὲς μόνο πτυχὲς μᾶς φανερώνει ἡ Ἁγία Γραφή.

Πρὸ τῆς Σταυρώσεως ὁ Κύριος πολλὰς φορὰς μίλησε γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα. Καὶ στὸν Πέτρο, ποῦ ἤθελε νὰ τὸν ἀποτρέψει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπακοή, μίλησε αὐστηρὰ ὁ Διδάσκαλος, γιατί «**οὐ φρονεῖ τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων**» (Ματθ. ις' 23). Γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος τονίζει δύο βασικὰ ἀλήθειες: ἡ μία εἶναι ὅτι ὁ Κύριος ἔπρεπε νὰ σταυρωθεῖ καὶ νὰ ἀναστηθεῖ καὶ ἡ ἄλλη ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ἀπεσταλμένος Μεσσίας (Πράξ. ιζ' 3). Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατί ἦταν μέσα στὸ προκαθορισμένο σχέδιο τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ἡ σταύρωση ἀποτελοῦσε τὸ κεντρικὸ σημεῖο τῆς λυτρώσεώς μας. Ἐτσι ἤθελε ὁ Θεός, ἔτσι ἀποφάσισε ἡ Ἁγία Τριάς. Νὰ σωθεῖ ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη φίδια τῆς ἀμαρτίας μὲ τὸν σταυρικὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος «**ἐστήριξε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ**» (Λουκᾶ θ' 51). Ἄν γιὰ τὸν Πέτρο καὶ τοὺς λοιποὺς Μαθητὲς τὰ παθήματα τοῦ Κυρίου ἦταν κάτι τὸ πρωτάκουστο καὶ τὸ σκανδαλιστικὸ, γιὰ τὸν Κύριο ἦταν πορεία σαφὴς καὶ καθαρῆ. Ὅπως λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης «*οὗτος (ὁ θάνατος) ὠρίσθη παρ' αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) τοῦ ἑαυτῷ κατ' ἐξουσίαν τὸ πάθος ὀρίσαντος*». Ὑπάρχει σχέδιο, λοιπὸν, γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὴν σωτηρία μας. Δὲν εἴμαστε ἔτσι ριγμένοι στὸν πλανῆτὴ αὐτό. Ὅχι! Ὁ Θεὸς ἔχει πάνσοφο σχέδιο γιὰ τὸν καθένα μας. Ἐμεῖς ἂς προσπαθοῦμε νὰ εἴμαστε ἀρεστοὶ στὸν Κύριο, νὰ τὸν ὑπηρετοῦμε μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις μας καὶ ἂς μὴ φοβόμαστε κανένα κακό. Τὸ σχέδιο τοῦ Κυρίου θὰ θριαμβεύσει στὸ τέλος καὶ ἐμεῖς, ὡς πιστοὶ του δοῦλοι, θὰ μετάσχουμε μαζί του στὴν ἔνδοξη νίκη τοῦ παθόντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἐποίησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσι. Καὶ παρεγένοντο πρὸς Πιλάτον,

λέγοντες σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· λάβετε αὐτόν ὑμεῖς καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ οὐχ εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν. Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἐαυτὸν Θεοῦ υἱὸν ἐποίησεν. Ὅτε οὖν ἤκουσεν ὁ Πιλάτος τοῦτον τὸν λόγον, μᾶλλον ἐφοβήθη, καὶ εἰσηλθεν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· πόθεν εἶ σύ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ. Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· ἐμοὶ οὐ λαλεῖς; οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαί σε καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολύσαί σε; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἀνωθεν. Ὁ οὖν Πιλάτος ἀκούσας τοῦτον τὸν λόγον ἤγαγεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστί δὲ Γαββαθᾶ· ἦν δὲ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, ὥρα δὲ ὥσει ἔκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν. Οἱ δὲ ἐκραύγασαν· ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν. Λέ-

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΥΨΩΣΙΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. 19' 6-11, 13-20, 25-28, 30-35
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α΄ Κορ. α΄ 18-24

γει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς· οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα. Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτόν αὐτοῖς ἵνα

σταυρωθῇ. Παρέλαβον δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἤγαγον· καὶ βαστάζων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον κρανίου τόπον, ὃς λέγεται Ἑβραϊστί Γολγοθᾶ, ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους δύο ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν. Ἐγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλάτος καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· ἦν δὲ γεγραμμένον· Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Τοῦτον οὖν τὸν τίτλον πολλοὶ ἀνέγνωσαν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς πόλεως ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστί, Ἑλληνιστί, Ῥωμαϊστί. Εἰστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια. Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς, ὅτι πάντα ἤδη τετέλεστοι, κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ: ΔΥΝΑΜΗ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑ

Σήμερα γιορτάζουμε ένα μεγάλο γεγονός: τὴν παγκόσμια ὕψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἡ ἁγία Ἑλένη, μητέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μετὰ ἀπὸ κόπους πολλοὺς ἀξιώθηκε νὰ τὸν βρεῖ στὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ. Μὲ ἱερὸ ρίγος προσκυνήσαμε καὶ μετὶ σήμερον τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας. Ὑψώθηκε καὶ πάλι ἀνάμεσά μας ὡς σύμβολο δυνάμεως καὶ σωτηρίας. Πράγματι γιὰ μᾶς ποὺ θέλουμε νὰ σωθοῦμε, ὁ Σταυρὸς εἶναι, δύναμη Θεοῦ καὶ σωτηρία.

Α. Ο ΣΤΑΥΡΟΣ «ΔΥΝΑΜΙΣ ΘΕΟΥ».

Πρῶτος ὁ Μέγας Κωνσταντίνος θέλησε νὰ χρησιμοποίησιν τὴ δύναμιν τοῦ Σταυροῦ, στὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Ἐκανε λάβαρο μὲ τὸν Σταυρὸ καὶ νίκησε μὲ τὰ στρατεύματά του. Ἔτσι ἐγένε ὁ πρῶτος Χριστιανὸς αὐτοκράτωρ, ποὺ ἔκανε ἐπίσημη θρησκεία τῆς αὐτοκρατορίας του, τὸν Χριστιανισμό.

Μὲ τὴ δύναμιν τοῦ Σταυροῦ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ ἑκατομμύρια μάρτυρες. Νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, βάδισαν στὸ μαρτύριο μὲ τὴ δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ νίκησαν τὰ θηρία χωρὶς νὰ δειλιάσουν.

Μὲ τὴ δύναμιν τοῦ Σταυροῦ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς καὶ οἱ Νεομάρτυρες τῆς τουρκοκρατίας, νίκησαν τοὺς πασάδες καὶ τὴν τρομερὴ δύναμιν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Μὲ τὴ δύναμιν τοῦ Σταυροῦ οἱ Ἑθνομάρτυρες τοῦ 1821 ἐλευθέρωσαν τὸ γένος ἀπὸ τὴν τουρκικὴ σκλαβιά.

Μὲ τὴ δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ σήμερον ἀγωνίζονται οἱ Χριστιανοὶ τοῦ 21ου αἰῶνα καὶ νικοῦν στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς νεοειδωλολατρίας.

Ὅποιος γονάτισε μὲ δάκρυα μπροστὰ στὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ ζήτησε μὲ πίστη τὴ βοήθειά Του, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ πῆρε δύναμιν ὑπερφυσικὴν. Καὶ μὲ τὴ δύναμιν αὐτὴ νίκησε στὸν δύσκολο ἀγῶνα τῆς ζωῆς του.

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης στὸ λόγο του γιὰ τὴν ὕψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ γράφει: «Σταυρὸς χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, ἀπεγνωσμένων σωτήρ, χειμαζομένων λιμὴν, ἀσθενούντων ἰατρός, ὑγείας δοτήρ... Σταυρὸς ὄπλον κατ' ἐχθρῶν, ράβδος δυνάμεως».

Πολλὰ κείμενα στὶς διδασχές του ἔχει ἀφιερῶσει γιὰ τὸν Σταυρὸ, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός: «Ὁ Σταυρὸς διδάσκει, εἶναι ὄπλον φωτεινόν... καὶ εἶναι ὡσὰν σπαθίον... Ὁ Σταυρὸς κυνηγᾷ τοὺς δαίμονας καὶ φεύγουν ὡσὰν ἀπὸ τὴν ἀστραπὴν... καὶ ὅποιος τὸν κάμνει, ποτὲ δὲν ἔχει δαιμονικὴν πείραξιν».

Β. Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΜΑΣ

Γιὰ τὸν ἀληθινὸ Χριστιανὸ ὁ Σταυρὸς δὲν εἶναι μόνον πηγὴ χαρᾶς καὶ δυνάμεως. Εἶναι καὶ τὸ ὄργανο τῆς σωτηρίας καὶ τῆς λυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἄς ἀκούσουμε τί γράφει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: «Καθεὶ ποὺ ἐνδιαφέρει τὴν πνευματικὴν μας ζωὴν καὶ τὴν ψυχικὴν μας σωτηρίαν, μὲ τὸν σταυρὸ πραγματοποιεῖται. Ἡ πνευματικὴ μας τροφοδοσία καὶ μάλιστα μὲ τὴ θείαν τροφή τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἡ τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερουσύνης, ὅ,τι μεγάλο καὶ ἱερὸ χρειασθεῖ, μὲ τὸ σύμβολο τῆς νίκης συνοδεύεται. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ στὰ σπίτια καὶ στοὺς τοίχους καὶ στὰ μέτωπα καὶ στὴ διάνοια μὲ πολλὴ προσοχὴ τὸν ἀποτυπώνουμε».

Ὁ δύσκολος δρόμος τῆς ἀρετῆς κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Σταυροῦ γίνεται κατορθωτός. Γιατὶ θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ συγχωρῆσαι κανεὶς τὸν ἐχθρὸ του καὶ νὰ κατορθῶσαι τὴν ἀνεξικακία, ἂν δὲν ἔλεγε πάνω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ ὁ Κύριός μας «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς», γιὰ τοὺς σταυρωτές του.

Ἀτενίζοντας τὸν Σταυρὸ λυτρώνεται κανεὶς ἀπὸ τὰ φίδια τῶν παθῶν ποὺ χύνουν τὸ δηλητήριό τους στὴν ψυχὴ μας. Γιατὶ ποῖος θὰ μπορούσε νὰ λυτρωθεῖ ἀπὸ τὰ σαρκικά του πάθη, ἂν δὲν ἔπαιρνε τὴ χάριν καὶ τὴ δύναμιν τοῦ Σταυροῦ; Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειά του, ἂν δὲν ἀτενίζε τὴν ἄκρα ταπεινὴν ποὺ ὑπέστη ὁ Λυτρωτής μας πάνω στὸν Σταυρὸ; Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ πολεμήσει τὴν πλεονεξία του, ἂν δὲν τὸν συγκινοῦσε ἡ ἔσχατη πτωχεία τοῦ Κυρίου, τοῦ Ἑσταυρωμένου;

Ἄς γίνῃ λοιπὸν καὶ γιὰ μᾶς ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ «Θεοῦ δύναμις» καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Λειτουργικές απορίες

1. «Τὸ 40ήμερο μνημόσυνο τοῦ πατέρα μου ἔπεφτε τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Ὁ ἱερέας τῆς ἐνορίας μου εἶπε πὼς τὴν περίοδο αὐτὴ, ἀπὸ τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου μέχρι τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ δὲν γίνονται μνημόσυνα. Γιατί ἀπαγορεύονται τὶς ἡμέρες αὐτές;»

2. «Κατὰ τὴ θ.Λειτουργία, σχετικὰ μετὶς εὐχὲς ποὺ ἀναφέρονται στοὺς βασιλεῖς, παρατηρῶ ὅτι ὑπάρχει μεγάλη ποικιλία καὶ σύγχυση. Ἄλλοι αὐτοσχεδιάζουν, ἄλλοι τὶς παραλείπουν, ἄλλοι τὶς τροποποιοῦν καὶ λένε τοὺς “ἄρχοντες” κ.ἄ. Ποιὸ εἶναι τὸ σωστό;»

1. Πράγματι στὸ «Τυπικὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» ὑπάρχει ἡ ἀπαγόρευση αὐτὴ, χωρὶς νὰ δίνονται περισσότερες ἐξηγήσεις. Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ πολλοὶ ἱερεῖς βρίσκονται σὲ ἀπορία γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ κάνουν, ἀφοῦ πολλοὶ ἐνορίτες τοὺς τὸ ζητοῦν. Καὶ εἶναι τόσο φυσικό, ὅταν τὸ 40ήμερο διάστημα ἀπὸ τὴν κοίμηση τῶν προσφιλῶν τους, συμπίπτει μετὶς τὸ 16ήμερο τῆς ἀπαγορευτικῆς περιόδου καὶ λόγω τοῦ καθιερωμένου μνημοσύνου τῶν 40 ἡμερῶν δὲν δέχονται οὔτε τὴ συντόμευση οὔτε τὴν παράταση τῶν ἡμερῶν. Καὶ εἶναι γεγονός πὼς δὲν ὑπάρχει συμφωνία ἀνάμεσα ὄχι μόνο στοὺς ἱερεῖς ἀλλὰ καὶ στοὺς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι συχνὰ ἐνεργοῦν κατὰ τὴν κρίση τους καὶ δίνουν ἄδεια τελέσεως «κατ’ ἐξαίρεσιν». Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὸ ζήτημα ἔφθασε στὴν Ἱερὰ Σύνοδο, ἡ ὁποία μετὶς τὴ σειρά της τὸ παρέπεμψε στὴ Μόνιμη Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Νομοκανονικῶν Ζητημάτων «ὅπως εἰσηγηθῆ τὰ δέοντα καὶ ληφθῆ ἡ προσήκουσα ἀπόφασις πρὸς κοινὴν πάντων συμμόρφωσιν». Ἄς δοῦμε ὁμως ἀναλυτικότερα τί ἀναφέρει στὰ «Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος - 1997» ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Πατρῶν Νικόδημος, Πρόεδρος τῆς Μ.Σ.Ε. Νομοκανονικῶν Ζητημάτων: «Εἶναι βέβαιοι ὅτι ἡ εἰρημένη ἀπαγόρευσις δὲν προκύπτει οὔτε ἐκ κανονικῆς τινοῦ διατάξεως, οὔτε ἐκ θεολογικῶν λόγων. Θὰ ἐλέγομεν ὅτι οὔτε λειτουργικῶς συνάδει πρὸς τὴν τῆς θείας Εὐχαριστίας δομὴν. Διότι ἐξ οὐδεμιᾶς ἐνχῆς τῆς «Ἀναφορᾶς» τῶν ἐν χρήσει Ὁρθοδόξων Λειτουργικῶν Δέλτων (Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, Μεγ. Βασιλείου καὶ Ἰωάν. Χρυσοστόμου) ἐλλεῖπει τὸ μνημόσυνο τῶν κεκοιμημένων. Καὶ κατ’ αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα οὐδαμῶς παραλείπεται ἡ μνημόνευσις ζώντων καὶ νεκρῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ Ἀναφορᾷ. Ἀναντιρρήτως δὲ τὸ οὐσιαστικὸν μέρος τῶν τελομένων μνημοσύνων ἔγκειται εἰς τὴν ἀγίαν Ἀναφορὰν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἐν τέλει τῆς θείας Λειτουργίας τελούμενον Τρισάγιον ἢ τὸ οὕτω καλούμενον “μνημόσυνον” (μετὰ «Εὐλογηταρίων» κ.λ.π.), εἶτε ἄνευ αὐτῶν. Διὰ τοῦτο θὰ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ

πολλῶν ἐξεζητημένων νὰ τίθεται ζήτημα ἀπαγορεύσεως ἐνὸς ὑποτυπώδους -ἐναντι τῆς Εὐχαριστιακῆς θείας Ἀναφορᾶς- ἀσματικοῦ, οὕτως εἶπεῖν, “μνημοσύνον”, καθ’ ὃν χρόνον οὐδαμῶς ἀποκλείεται τὸ κυρίως μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων ἐν τῇ τελομένῃ καὶ ἐν ταῖς διαληφθείσαις “ἀπαγορευτικαῖς” ἡμέραις θείᾳ Λειτουργίᾳ...

»Εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτον ὅτι, εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ, τὴν μὴ ἐπιτρέπουσαν τὴν τέλεσιν “μνημοσύνων μετὰ κολύβων” κατὰ τὰς περὶ τὸ Πάσχα ἡμέρας (ἀπὸ τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου μέχρι καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ), αὐτὸ τοῦτο τὸ Τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀνοίγει θύραν διεξόδου, ὀρίζον ὅτι “μνημονεύονται τὰ ὀνόματα τῶν κεκοιμημένων” καὶ ψάλλονται τὰ τροπάρια “Μετὰ πνευμάτων δικαίων...” κ.λπ. καὶ βεβαίως ἀπαγγέλλεται ἡ Εὐχή: “Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων...” ἐν τέλει τῆς θ. Λειτουργίας, ὅταν τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον. Οὕτω δὲ ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ Τυπικοῦ φαίνεται ὡς νὰ ἐντοπίζεται εἰς τὸ “μετὰ κολύβων” καὶ εἰς τὰ ἐπισήμου, οὕτως εἶπεῖν, χαρακτηῖρος μνημόσυνα. Ἀλλὰ τὰ μὲν “κόλυβα” εἶναι σύμβολον τῆς Ἀναστάσεως... Διαφορὰ δὲ ἐπισήμου καὶ ἀπλοῦ μνημοσύνου δὲν νοεῖται ἐν ταῖς προσευχαῖς τῆς Ἐκκλησίας...»

Ὅπωςδήποτε ἡ ἀπαγόρευση αὐτὴ ἔχει τὴν ἀρχὴν της στὸ χαρμόσυνο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ ἐτοιμαζόμαστε νὰ γιορτάσουμε καὶ γι’ αὐτὸ θέλει νὰ περιορίσουμε τὶς πένθιμες σκέψεις καὶ τὶς ἀνάλογες τελετές. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Λαζάρου μᾶς «πιστοποιεῖ τὴν κοινὴν ἀνάστασιν» καὶ πολὺ περισσότερο ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου διακηρύττει τὴν κατάργησιν τοῦ θανάτου. Ἐτσι τὸ θέμα τελικὰ ἔχει ἀφεθεῖ «εἰς τὴν ἔμφρονα κρίσιν τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου».

2. Τὰ λειτουργικὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας δὲν τροποποιοῦνται κατὰ τὶς περιστάσεις. Διαφορετικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀλλάξουμε καὶ πολλὰ ἀγιογραφικὰ κείμενα: **«Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεύς»** κ. ἄ. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ ἀπολυτίκιον «Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου...» Δὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ ἀντικατάστασις τῆς φράσεως «νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος...» διὰ τοῦ «νίκας τοῖς εὐσεβέσι κατ’ ἐναντίων...» διότι τὰ τροπάρια αὐτὰ εἶναι «ἱστορικῶς καθιερωμένα ὡς προσευχαὶ **«ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι»** (Α΄ Τιμ. β΄ 2). Μετὶς τὴ λέξη «βασιλεῖς» ἐννοοῦνται γενικῶς οἱ ἄρχοντες. Διαφορετικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀλλάξουμε καὶ τὶς εὐχὲς τῆς θείας Λειτουργίας π.χ. «ἔτι προσφερόμεν σοι... ὑπὲρ τῶν πιστοτάτων καὶ φιλοχρίστων βασιλέων ἡμῶν, παντὸς τοῦ παλατίου...»

«ΕΡΗΜΟΣ ΕΣΤΙΝ Ο ΤΟΠΟΣ!»

Η άνησυχία τῶν μαθητῶν μπροστὰ στὸν ἔρημο τόπο καὶ στὸ πλῆθος τῶν πενταχιλίων δὲν μένει ἀπλὴ ἀνησυχία καὶ προβληματισμός. Γίνεται ἀνυπομονησία καὶ ἀγωνία: Πῶς νὰ θρέψουμε τόσο κόσμος; Ἔτσι ἡ ἀνησυχία, καρπὸς τῆς ὀλιγοπιστίας, γίνεται ταραχὴ. Κρίνουν ὅπως βλέπουν, μὲ καθαρὰ ἀνθρώπινα κριτήρια. Ὑπολογίζουν μόνο μὲ ἀριθμούς. Μόνο μὲ τὴν ψυχρὴ λογικὴ. Καὶ λησμονοῦν τὸ πιὸ σπουδαῖο, τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο δὲν παθαίνουμε συχνὰ κι ἐμεῖς;

* * *

Ὁ ὀρθολογισμὸς μας, ἡ «τετράγωνη» λογικὴ μας, τὰ «ἀδιάσειστα» δεδομένα μας, γίνονται συχνὰ ἡ ταλαιπωρία μας. Δὲν ἔχουμε καμιὰ ἀμφιβολία, πῶς τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι, ὅπως τὰ σκεπτόμαστε καὶ ὅπως ἐμεῖς τὰ βλέπουμε. Μετρημένα κουκιά, λέμε. Τὰ μετράμε ἕνα, δύο τρία, τέσσερα, πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια. Ἀκριβῶς. Τίποτα περισσότερο. Καὶ τότε μὲ ἀπογοήτευση τὰ χεῖλη ψιθυρίζουν: **«οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας»** (Ματθ. 14' 17).

Πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια! Καὶ μόνο αὐτό; Εἶναι καὶ ὁ τόπος ἔρημος. Τὰ μάτια μας δὲν βλέπουν κανένα φῶς. Ἀπὸ πουθενὰ δὲν φαίνεται καμιὰ ἐλπίδα. Ἐρημιὰ παντοῦ.

Καὶ ἀπέναντι σ' αὐτὰ τὰ ἀπογοητευτικὰ δεδομένα οἱ ἀπαιτήσεις τεράστιες. Μὲ πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια ἔχουμε νὰ θρέψουμε **«ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχιλίους χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων»**. Περιορισμένες στὸ ἐλάχιστο οἱ δυνατότητές μας. Ἀπεριόριστες καὶ μεγάλες ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ ἀνάγκες.

Ἐδῶ βρίσκεται τὸ δράμα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ἡ ὀλιγοπιστία του δὲν ἀφήνει νὰ δεῖ τὴν πραγματικότητα, γιατί πραγματικότητα, τὸ ἴδιο ψηλαφητή, εἶναι καὶ τὸ θαῦμα τῆς πρόνοιας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μιὰ ματιὰ στὸ παρελθόν, τὸ παλαιὸ καὶ τὸ πρόσφατο, ἕνα βλέμμα σὲ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μας, τὴν ἀτομικὴ, τὴν οἰκογενειακὴ, τὴν ἐθνικὴ, θὰ μᾶς πρόσφερε ἀδιάσειστες ἀποδείξεις τῆς θαυμαστῆς παρουσίας καὶ ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ λησμονοῦμε. Καὶ τὰ λησμονοῦμε τὴν ὥρα ἀκριβῶς, πού ἔπρεπε νὰ τὰ θυμόμαστε. Καὶ τότε μὲ πόνο, μὲ θλίψη ἐπαναλαμβάνουμε: Τί νὰ κάνω; **«Ἐρημος ἐστὶν ὁ τόπος»!** Ἡ ἔρημιὰ μὲ ζώνει ἀπὸ παντοῦ. Ἐρημος ἀπὸ πιστοὺς φίλους, ἀπὸ συγγενεῖς ἀνιδιοτελεῖς, ἀπὸ συμπαραστάτες εἰλικρινεῖς. Ἐρημος ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ συμπάρασταση στὶς δύσκολες στιγμές, ἀπὸ συμπάθεια καὶ κατανόηση. Ὅλοι στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ μὲ ἐγκατέλειψαν, μὲ ἄφησαν ἔρημο καὶ

μόνο νὰ παλεύω μὲ τὰ ἀγριεμένα κύματα τῆς δοκιμασίας μου.

* * *

Ἐρημος συχνὰ αἰσθάνεται ὁ οἰκογενειάρχης, ὁ φτωχὸς βιοπαλαιστής, μπροστὰ στὶς ποικίλες δυσκολίες ὄχι μόνο γιὰ τὴ διατροφή, ἀλλὰ πιὸ πολὺ γιὰ τὴν ἀνατροφή καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῶν παιδιῶν.

Ἐρημη αἰσθάνεται ἡ μητέρα, πού ἔχασε τὸν σύζυγό της καὶ δὲν βλέπει ἀπὸ πουθενὰ τὴν εἰλικρινὴ συμπάρασταση. Καὶ τὴν ἔρημιὰ αὐτὴ τὴν αἰσθάνεται καυτερή, ἀπειλητικὴ, στὴν ἀναζήτησή της γιὰ ἀξιοπρεπὴ ἔργασία καὶ προστασία.

Πόσες φορές τὴν ἔρημιὰ αὐτὴ τὴν ζεῖ καὶ ἡ νέα γενιὰ στὴν προσπάθειά της νὰ διοχετεύσει τὸν ἐνθουσιασμό της σὲ ἔργα δημιουργικὰ καὶ μεγάλα. Ἀναζητᾶται ἰδανικά, μεγάλες μορφές καὶ βλέπει τὴν ἔρημιὰ ἀπὸ πρότυπα, ἀπὸ προσωπικότητες ἀξίες μιμήσεως καὶ θαυμασμοῦ. Λαχταράει τὶς κορυφές τῆς ἀρετῆς καὶ συναντᾶ τὴν καμπίσια ζωὴ, τοὺς μολυσμένους βάλτους.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὁ κίνδυνος τῆς ἀπογοητεύσεως εἶναι μεγάλος. Ἡ ἔρημιὰ ἀπειλεῖ νὰ γίνει μόνιμη περιοχὴ τῆς καρδιάς. Ἡ ὀλιγοπιστία ψιθυρίζει τὸ κλαψοτράγουδό της: **«οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας»**. Τίποτα σχεδὸν δὲν ἔχουμε. Πῶς θὰ τὰ βγάλουμε πέρα; Πῶς θὰ ἀνταποκριθοῦμε στὶς τόσες ἀπαιτήσεις;

* * *

Πῶς; Ἡ ἀπάντηση εἶναι μία καὶ μοναδικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ. Ὁ Χριστός. Τότε κοντὰ στὸν Χριστὸ **«ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν»**. Καὶ σήμερα καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ ἡ ἔρημιὰ γίνεται ὄασπ. Κοντὰ Του χορταίνουμε ἀληθινὰ. Βρίσκουν τὴν ἐκπλήρωσή τους οἱ ἀναζητήσεις μας, οἱ ὁμορφοὶ πόθοι μας, οἱ εὐγενεῖς φιλοδοξίες μας.

Κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ στὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ: **«Ἀνέβλεψεν εἰς τὸν οὐρανόν»**. Πρῶτα ἀνέβλεψε καὶ ὕστερα εὐλόγησε καὶ πολλαπλασίασε. Ἄς ὑψώσουμε κι ἐμεῖς τὸ βλέμμα καὶ τὴν καρδιά στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ εἴμαστε βέβαιοι, πῶς ἡ ἔρημος θὰ γεμίζει ἄνην καὶ ἡ ψυχὴ μας δὲν θὰ λιμοκτονεῖ στὴ Σαχάρα τῆς ἀπογνώσεως.

Πόσες φορές αἰσθάνομαστε μέσα μας ἔρημιὰ; Πῶς θὰ τὰ βγάλουμε τότε πέρα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι μία. Ὁ Χριστός. Κοντὰ Του χορταίνουμε ἀληθινὰ.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἂν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τὶ δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. ν' 34 - θ' 1

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. β' 16-20

αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἂν ἐπαίσιχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρ-

τωλῶ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαίσιχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

ΟΣΟΙ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ

«Ὃς ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν».

Πολλοὶ ἐπειδὴ θέλουν νὰ «ζήσουν» αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη καὶ μάταιη ζωὴ, ἔχασαν, **ἀπώλεσαν** τὴν ψυχὴν τους. Στὸν δρόμο τὸν πλατὺ ποὺ ἀκολουθοῦν, στὴν «**εὐρεῖα ὁδὸ**» ποὺ περπατοῦν, κάθε ἡμέρα ψυχικὰ πεθαίνουν. Πόσο ἀληθινὰ εἶναι τὰ λόγια τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου «**ὃς γὰρ ἂν θέλη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν**»! Ἐέλπουν νὰ ζήσουν μία ζωὴ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἔχασαν τὰ πάντα. Καὶ στὴ συνέχεια συμπληρώνει τῆς «**ζωῆς ὁ χορηγός**»: «**ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν**». Διηλαθὴ γιὰ νὰ ζεῖτε, ὀφείλετε νὰ θυσιάσετε. Χωρὶς αὐταπάρνηση ζωὴ δὲν μπορεῖτε νὰ γευθεῖτε. Ἄς σταθοῦμε γιὰ λίγο στὸ σημεῖο αὐτό.

ΘΥΣΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

Ἡ ζωὴ ξεπνῶ ἀπὸ τὴν θυσία. Ἡ θυσία τῆς μητέρας καὶ τῶν γονέων μας γενικότερα μᾶς ἔφερε στὴ ζωὴ. Πόσες μητρικὲς καρδιὲς δὲν ἔλιωσαν σὰν λαμπάδες γιὰ νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ τους; Ἡ φιλαυτία ἀποτελεῖ μιὰ αὐτοκαταστροφὴ. Νομίζει πὼς ζεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν ὥρα ποὺ ἀδικεῖ, ποὺ συκοφαντεῖ, ποὺ ραδιοურγεῖ, ποὺ γίνεται βδέλλα ἢ ὅταν πατεῖ στὰ πώματα τῶν ἄλλων. Οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀμαρτωλῶν ἀπολαύσεων δὲν ζοῦν. Αὐτοὶ ψαλιδίζουν τὴ ζωὴ τους. Ἡ ζωὴ μόνο μὲ τὴν θυσία βεβαιώνεται. Ἀπόδειξη, πὼς δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν ὅσες ψυχὲς μιμήθηκαν τὸν Ἡρώδη. Τοὺς κυνηγᾷ ἀπὸ πίσω κάποιο αἷμα, κάποιο φάσμα θανάτου. Ἄς πέρασαν χρόνια, ἴσως καὶ δεκαετίες, τὸ πάθημα δὲν λησμονεῖται. Τὸ μάθημα εἶναι μεγάλο: ζωὴ μὲ βάση τὸ ἐγὼ δὲν εἶναι ζωὴ.

Ἄς θυμηθοῦμε ἀκόμη τὸν ἄνθρωπο τοῦ ἐγωισμοῦ, ποὺ δὲν ἔχει ἀδελφικὲς σχέσεις, ποὺ κόβει τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸν πλησίον του. Αὐτὸς μοιάζει μὲ μιὰ δεξαμενὴ, ποὺ τὸ νερὸ τῆς δὲν κινεῖται, δὲν ἀνανεώνεται, δὲν διοχετεύεται. Ἐκεῖ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλᾷ γιὰ τίποτα ἄλλο παρὰ μόνο γιὰ ἀποσύνθεση καὶ τέλος. **«Ὁσμὴ θανάτου»** (Β' Κορινθ. β' 16) βγαίνει, ἀπὸ τὴν πνιγηρὴ ἐκείνη ἀτμόσφαιρα. Ὁ Κύριος τὸ λέει πολὺ καθαρὰ σήμερα. Γιὰ νὰ ζεῖτε ὀφείλετε νὰ μάθετε νὰ θυσιάσετε. Τὴν ὥρα ποὺ ἀπαρνεῖσθε τὸν ἀμαρτωλὸν κόσμον, τότε βρίσκετε τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Δὲν εἶναι τὸ πᾶν νὰ ζεῖς χωρὶς πόνον, ἀλλὰ νὰ ζεῖς χριστιανικά. Αὐτὸς ὅμως ὁ «λαμπρὸς βίος» μόνο στὴν θυσία στηρίζεται.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

Μόλις ὅμως σκεφθοῦμε τὴν θυσία ἀμέσως τρέχει ὁ νοῦς μας στὸν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο ποὺ θυσιάστηκε γιὰ μᾶς. Αὐτὸς εἶναι **«ὁ ἀμὸνός τοῦ Θεοῦ»** ποὺ σφαγιάζεται καὶ προσφέρεται γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἡ πραγματικὴ καὶ ἀληθινὴ ζωὴ ξεπνῶ καὶ ἀναβλύζει ἀπὸ τὸν Χριστό, ποὺ εἶναι **«ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»**. Δὲν ὑπάρχει ζωὴ ἀληθινὴ χωρὶς τὸν Χριστό. Μόνο ἡ **«ἐν Χριστῷ ζωὴ»** δικαιούται νὰ τιτοφορῆται ζωὴ. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν φθίρεται ἀπὸ τὸν χρόνον οὔτε καταστρέφεται ἀπὸ καμιά ἄλλη δύναμη. Γι' αὐτὴ τὴν ζωὴ ἀξίζει κάθε θυσία.

Ἔτσι βλέπουμε τοὺς Χριστιανούς, στοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατὰ τὴν περίοδο τῶν σκληρῶν διωγμῶν νὰ θυσιάζουν τὰ πάντα καὶ αὐτὴ τὴν σωματικὴ ζωὴ τους. Ἀλλὰ καὶ στὶς μέρες τῆς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας ὁ Χριστιανὸς καλεῖται σὲ πολλὰς θυσίας. Νὰ μὴν ἐλπίζει σὲ ἀνθρώπους καὶ μάλιστα ἀμαρτωλούς, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ εἶναι πρόσωπα ἰσχυρὰ τῆς ἡμέρας. Ἀκόμη νὰ θυσιάζει κάθε ἀμαρτία, κάθε πάθος καὶ ἐπιθυμία βλαβερὴ ποὺ λερώνει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν μαυρίζει καὶ τὴν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα.

Θυσία ἀκόμη γιὰ τὸν πιστὸ εἶναι ὅταν παραδίδεται ἐξ ὀλοκλήρου στὸν Κύριο. Νὰ ἔχει συνεχῶς στραμμένα τὰ βλέμματά του στὸν οὐρανό, χωρὶς νὰ τὸν ἐλκύουν τὰ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Φροντίζει καὶ ἐφαρμόζει τὴν παραγγελία τῆς θείας Λειτουργίας: **«καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»**.

Ἡ ψυχὴ ποὺ εἶναι **«τετριωμένη ἀγάπης»** ποὺ ἀκούει **«φωνὴν τοῦ ἀδελφιδου»** τῆς, αὐτὴ ἡ ψυχὴ ἔχει τὴν ἀληθινὴν ζωὴ.

«Ἐθελξας πόθῳ με, Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας τῷ θεῷ σου ἔρωτι», ἐπαναλαμβάνει ἐδῶ στὴν γῆ. Αὐτὴ ἡ ψυχὴ ζεῖ πραγματικά. Τότε ἡ **«γενεὰ ἡ μοιχαλὶς καὶ ἀμαρτωλός»**, δὲν τὴν ἐπηρεάζει. Νιώθει μέσα τῆς τὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς ποὺ τῆς δωρίζει ὁ Κύριος.

Αὐτὸ τὸ μέγα δῶρο ποὺ ἔχουμε, τὴν ζωὴν, ἂς μὴ τὴν χάσουμε. Ὁ **«βίος βραχύς»** τὸ κέρδος ὅμως αἰώνιον καὶ ἀτίμητο. Ἄς συνδέσουμε αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ μὲ τῆς θυσίας τὸ βωμὸ καὶ μὲ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τὸ θυσιαστήριον. Τότε αὐτὸ ποὺ εἶναι σὰν τὸ νερό, σὰν τὸ ρυάκι τὸ ταπεινὸ, θὰ δώσει στὴν ἔρημη γῆ ἀνθούς. Καὶ θάνα ὁ ἀνθὸς ἀθάνατος, ὀλόλαμπρος, ἀφοῦ θὰ εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

«Ἐγένετο ἐν τῷ τὸν ὄχλον ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τοῦ ἀκούειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸς ἦν ἐστῶς παρά τὴν λίμνην

Γεννησαρέτ, καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἐστῶτα παρά τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἀλιεῖς ἀποβάντες ἀπ' αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα. Ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων, ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους. Ὡς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων εἶπεν αὐτῷ· ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιᾶσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ρήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον. Καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέ-

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Α΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ε΄ 1-11
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Κορ. στ΄ 1-10

κλεισαν πλήθος ἰχθύων πολὺ· διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν. Καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ

πλοίῳ τοῦ ἐλθόντας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον καὶ ἐπλησαν ἀμφοτέρω τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά. Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων· ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε· θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἄγρα τῶν ἰχθύων ἢ συνέλαβον, ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἱ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν. Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ».

Η ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

«Ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον».

Ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὴ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος. Κόσμος πολὺς τὸν περιτριγυρίζει γιὰ νὰ ἀκούσει τὸ λόγον του καὶ νὰ θεραπευθεῖ ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες του. Μὲ ὄλους ἐπικοινωνεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Μὲ ὀρισμένους ὅμως ἀκροατὲς του ἔχει ἰδιαίτερη ἐπαφή. Σ' αὐτοὺς ἀποκαλύπτεται περισσότερο. Οἱ πολλοὶ βλέπουν τὸν Κύριο ἐξωτερικὰ μόνο, τὸν ἀκοῦνε καὶ τὸν θαυμάζουν. Στέκονται ὅμως μόνο σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Μερικοὶ προχωροῦν περισσότερο. Μέσα σ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Σίμων Πέτρος. Ἡ μεγάλη συνάντηση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποστόλου Πέτρου γίνεται μέσα στὴ βάρκα τοῦ δευτέρου. Ἄς σπουδάσουμε αὐτὴ τὴ θεϊκὴ συνάντηση. Ἐντύπωση μεγάλη μᾶς κάνει ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Δημιουργὸς ἔρχεται νὰ συναντήσῃ τὸ πλάσμα του. Ἐρχεται

ΜΕ ΣΕΒΑΣΜΟ

Παράξενο μᾶς φαίνεται αὐτό. Ἐμεῖς συνήθως γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει νὰ σέβεται τὸν Θεό. Καὶ εἶναι σωστὸ αὐτό. Κοιτάξτε ὅμως τὸ μεγαλεῖο τοῦ παντοδύναμου Κυρίου. Ἐρχεται μὲ εὐγένεια πρὸς τὸν ἀνθρώπο. Τὰ βήματά του καθὼς μᾶς πλησιάζει εἶναι τόσο διακριτικά. Σέβεται τὴν ἐλευθερία, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἔδωσε στὸ δημιούργημά του.

Φαίνεται πολὺ καθαρὰ αὐτὸ στὸ σημερινὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. «Ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους». Ἠρώτησεν, σημειώνει τὸ θεόπνευστο κείμενο. Δηλαδὴ παρακάλεσε ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρο. Θὰ μπορούσε νὰ τὸν διατάξῃ. Νὰ προστάξῃ τὸν δοῦλο ὁ Δεσπότης. Δὲν τὸ κάνει ὅμως ὁ Ἰησοῦς. Παρακαλεῖ γιὰ νὰ κάνει τὸ κήρυγμα ἀπὸ τὴ βάρκα. Καί, ἀφοῦ ὁ Σίμων τὴν τραβάει λίγο πρὸς τὴ θάλασσα ὁ Κύριος κάνει ἄμβωνά του τὸ πλεούμενο καὶ «διδάσκει τοὺς ὄχλους».

Ὁ Θεὸς σέβεται τὸν κάθε ἀνθρώπο. Τὴν κάθε μιὰ ψυχὴ τὴν πλησιάζει μὲ πολλὴ λεπτότητα. Ἐτσι τὸν βλέπουμε νὰ στέκεται ὑπομονετικὰ ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ τὴν χτυπάει διακριτικὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουμε καὶ νὰ μπεῖ μέσα. Θὰ μπορούσε νὰ παραβιάσῃ «τὴν θύρα». Δὲν χρησιμοποιοῖ ὅμως βία καὶ ἐξαναγκασμό, γιὰ νὰ μάθουμε κι ἐμεῖς ὅτι πρέπει νὰ σεβόμαστε τὴν κάθε ψυχὴ.

Πάντα ὁ Ἰησοῦς ἔτσι φέρεται. Καὶ σήμερα τὸ ἴδιο κάνει. Παρακαλεῖ τὸ κάθε πλάσμα του. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς, παιδί μου, λέει, νὰ μῶω στὴ βάρκα τῆς ζωῆς σου;

Μὲ θέλεις κυβερνήτη στὸ ἐπίγειο ταξίδι τοῦ βίου σου, σύντροφο στὴν ἐπίγεια πορεία σου; Ἐγὼ εἶμαι ὁ μοναδικὸς γιατρός. Θέλεις νὰ χρησιμοποιοῦσῃς τὸ φάρμακο τῆς μετάνοιας γιὰ νὰ θεραπεύσῃς τὰ συντριμμια τῆς ζωῆς σου; Ἄν θέλῃς εἶμαι στὴ διάθεσή σου. Αὐτὰ λέει ὁ Ἰησοῦς καὶ περιμένει τὴν ἀπάντησή μας. Καὶ ἂν ὁ ἀνθρώπος τὸν δεχθεῖ ταπεινά, ὅπως ὁ Πέτρος, τότε ἀπὸ ἀπλὸς βιοπαλαιστής, γίνεται κοινωνικὸς ἀναμορφωτής.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνο ἡ εὐγένεια καὶ ὁ σεβασμὸς ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν θεϊκὴ συνάντηση. Ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται καὶ

ΜΕ ΕΥΛΟΓΙΕΣ

Ὁ Σίμων Πέτρος μόλις δέχθηκε τὸν Κύριο μέσα στὴ βάρκα του καὶ μέσα στὴν καρδιά του, εἶδε εὐθὺς ἀμέσως μιὰ πλοῦσια εὐλογία. Πρὶν, ὅταν ἀκόμη ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἔλθει κοντά του, παρ' ὅλες τὶς ὀλονύκτιες προσπάθειές του, δὲν κατόρθωσε τίποτα. Μὲ πίκρα ἔλεγε: «δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιᾶσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν». Τώρα ὅμως ποῦ ἔχει τὸν Θεὸ μαζί του, δὲν πίνει ἀπλῶς μερικὰ ψάρια, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ψαριῶν, ἀρχίζει νὰ σπάξῃ τὸ δίκτυο του.

Ὅταν λοιπὸν ἔρχεται καὶ σήμερα ὁ Ἰησοῦς στὴ βάρκα τῆς ζωῆς μας, δὲν εἶναι ἐνοχλητικὴ ἡ παρουσία του. Ὁ ἐρχομὸς του γίνεται πηγὴ μεγάλης καρποφορίας. Ἐρχεται καὶ εὐλογεῖ πλοῦσια τὸν κόπο καὶ τὸν μόχθο μας. Ἐρχεται καὶ ἡ ἐμφάνισή του εἶναι εὐλογία γιὰ τὴ γῆ μας, γιὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας. Μόλις ἡ οἰκογένεια πεῖ: «Ναί, ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ» καὶ ἀνοίξει τὸ σπῆτι τῆς καὶ τὸν βάλε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ μέσα, τότε ὁ ἐρχόμενος Χριστὸς ἀπλώνει τὰ ἅγια χέρια του πάνω ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ εὐλογεῖ καὶ μὲ τὸ φῶς του λιώνει τοὺς πάγους ἀπὸ τὶς καρδιές καὶ ἐνώνει ὄλων τὶς ψυχές. Τὸ σπῆτι γίνεται ἀληθινὸ ἐργαστήρι ἁγιασμοῦ καὶ κέντρο πνευματικῆς ἀκτινοβολίας.

Ὁ Κύριος μᾶς συναντᾷ μὲ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους. Πότε κάνει τὴ συνάντηση αὐτὴ μέσα στὸ φῶς καὶ στὸ θάμβος τῆς Δαμασκοῦ καὶ πότε μέσα στὴ γαλήνη καὶ τὴ λεπτὴ αὔρα τῆς Γεννησαρέτ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία, ὅτι ποθεῖ τὴν ψυχὴ μας καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πάντα δίπλα μας, ἔτοιμος γιὰ νὰ ἀνοίξῃ μὲ τὸν καθένα μας ἓνα διάλογο. Ἀρχίζει πρῶτος ἐκεῖνος μὲ σεβασμὸ καὶ διακριτικότητα. Στὶς κρούσεις αὐτὲς ἄς μὴν ἀδιαφοροῦμε. Ἄς τοῦ ἀνοίξουμε, ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ μπεῖ στὴ ζωὴ μας, θὰ μᾶς φέρῃ ἀπίστευτη χαρὰ, ἄφθονη εὐλογία.

Για άσήμαντη άφορμή

Τὸν σκότωσε γιατί τὸν ἐνοχλοῦσε μὲ τοὺς θορύβους του. Ἔμεναν στὴν ἴδια πολυκατοικία. Τοῦ ζήτησε νὰ συνεξηγηθοῦν. Λογομάχησαν καὶ τὸν σκότωσε.

— Πάρκαρε τὸ αὐτοκίνητο του μπροστὰ στὸ μαγαζί του. Τοῦ ζήτησε νὰ τὸ ἀπομακρύνει. Θερμόαιμοι καὶ οἱ δύο, ἤλθαν στὰ χέρια. Ὁ ἕνας τράβηξε μαχαίρι καὶ τραυμάτισε τὸν ἄλλο σοβαρά.

— Τὸν σκότωσε γιὰ ἀσήμαντο λόγο. Εἶχαν μικροκτηματικές διαφορὲς καὶ γι' αὐτὸ καθημερινοὺς καυγάδες. Στὸ τέλος ἔδωσε τὴ λύση ἡ κυνηγετικὴ καραμπίνα.

— Δὲν μιλᾶνε χρόνια τώρα, ἀν καὶ γείτονες, γιατί μάλωσαν τὰ παιδιά τους.

— Τοὺς χωρίζει ἄσβηστο μίσος, γιατί τὸν πρόσβαλε. Εἶπε πάνω στὸ θυμὸ του βαριὲς κουβέντες καὶ ἀπὸ τότε δὲν θέλει νὰ τὸν δεῖ στὰ μάτια του.

Καθημερινὰ τὰ περιστατικά. Ἀσήμαντα τὶς πιδὸ πολλές φορές. Μὲ τὸν καιρὸ ὁμως -ὅταν ἀφήνονται- γίνονται πολὺ σημαντικά. Κυριαρχοῦν. Ξεκινᾶνε ἀπὸ τὸ τίποτα. Ἐνας λόγος. Μιὰ ἀφορμή. Μιὰ παρεξήγηση. Ἐνα βλέμμα. Ἐνα... Καὶ ὁ καυγὰς ξεκινάει. Τροφοδοτεῖται. Ἡ ταραχὴ μπαίνει στὴν καρδιά. Τὴν ἀναστατώνει. Ἡ ἔχθρα ριζώνει στὴν ψυχὴ. Τὸ μίσος φουντώνει. Τὸ συνδαυλίζουν καὶ μερικοὶ καλοθελητές. Καὶ εἶναι ἔτοιμο νὰ ἐκραγεῖ. Ἀρκεῖ νὰ βρεθεῖ ἡ «κακιὰ ὥρα». Καὶ δὲν ἀργεῖ.

Καὶ αὐτὰ δὲν συμβαίνουν μόνο στὴ χώρα μας. Ἡ ἀντιμετώπισή τους ἴσως διαφέρει. Πιδὸ θερμόαιμοι ἐμεῖς. Πιδὸ ψυχραιμοὶ, πιδὸ ψυχροὶ οἱ βόρειοι. Μάλιστα μερικοὶ καλοπροαίρετοι στὴν Ἀμερικὴ εἶχαν μιὰ καλὴ ιδέα. Νὰ λύνουν τὶς διαφορὲς τους εἰρηνικά. Ἡ ιδέα αὐτὴ βρῆκε ἀπήχηση καὶ στὴν Ἀγγλία. Καὶ ἐφαρμόστηκε μὲ ἐπιτυχία. Πρόκειται γιὰ τὴν Ὑπηρεσία Συμφιλίωσης, ὅπως τὴν ὀνόμασαν. Ἐνα σύλλογο,

ποὺ ἔχει ἀναλάβει νὰ λύνει τὶς διαφορὲς μεταξὺ τῶν γειτόνων.

Μήπως ἡ Ὑπηρεσία Συμφιλίωσης προσφέρει μιὰ καλὴ ιδέα καὶ σὲ μᾶς; Ὁ καθένας μας δὲν θὰ μπορούσε νὰ παίξει τὸ ρόλο τοῦ συμφιλιωτοῦ, τοῦ εἰρνοποιοῦ στὸ σπίτι του πρῶτα, στὴ γειτονιά, στὸ γραφεῖο, στὴν ἐργασία του; Δύσκολο ἔργο; Συχνὰ ναί. Ἴσως κάποτε ἀνέφικτο. Ὅπως δὴποτε ὄχι πάντα. Τὶς πιδὸ πολλές φορές δὲν θέλουμε, γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὸ ἐπιχειροῦμε. Δὲν τὸ παίρνουμε στὰ ζεστά. Δὲν συνειδητοποιοῦμε τὴν ἀξία τοῦ εἰρνοποιοῦ. Καὶ ἡ ἀξία του εἶναι πράγματι ἀνυπολόγιστη.

Ἄς τὸ ὑπογραμμίσουμε. Τὸ ἔργο τοῦ εἰρνοποιοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μικρά. Συγκλονίζεται σήμερα ὁ κόσμος ἀπὸ τοπικοὺς πολέμους. Καὶ ὁμως δὲν θὰ ὑπῆρχαν, σὲ μεγάλο τουλάχιστον βαθμὸ, οἱ συγκρούσεις καὶ οἱ συρράξεις, ἀν εἶχαμε μάθει νὰ λύνουμε εἰρηνικά τὶς μικρότερες διαφορὲς μας. Δὲν λύνουμε τὶς μικρὲς μας διαφορὲς, τὶς προσωπικές, τὶς πολιτικές, τὶς ἰδεολογικές, τίς..., γι' αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ λύσουμε καὶ τὶς μεγάλες. Πῶς ὕστερα νὰ συμφιλίωσουμε τοὺς ἀντιμαχόμενους λαοὺς, ἀφοῦ δὲν ἐπιχειροῦμε νὰ ἐξομαλύνουμε τὶς καθημερινὲς προστριβές;

Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ τὸ χειρότερο. Πρόκειται γιὰ ἐκείνους, ποὺ ὄχι μόνο δὲν συντελοῦν στὴν ἐξομάλυνση τῶν διαφορῶν,

ἀλλὰ καὶ τὶς συνδαυλίζουν. Πόσες φορές, ὅταν ἄνομα συμφέροντα κρύβονται, ρίχνεται ἄφθονο λάδι στὴ φωτιά. Καὶ δὲν σκέπτονται, οἱ ἄφρονες αὐτοί, ὅτι ἡ φωτιά ποὺ ἐπεκτείνεται, θὰ ἔλθει στιγμή ποὺ καὶ αὐτοὺς θὰ περιλάβει στὶς ἀνελέπτες φλόγες της.

Εἶναι τρομερό. Δυστυχῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἀντὶ νὰ εἶναι εἰρνοποιοί, ἀντὶ νὰ γίνονται πυροσβέστες τοῦ μίσους καὶ τῶν συγκρούσεων, καταντοῦν ἐμπρηστές.

Ἄν μπορούσαν ὅλοι αὐτοί, ἀν μπορούσαμε ὅλοι μας, νὰ ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων, πόσο θὰ ἄλλαζε ἡ ζωὴ μας, πόσο θὰ γίνονταν ὁμαλὲς οἱ σχέσεις μας, πόσο ἀδελφικὴ θὰ ἦταν ἡ ἀναστροφή μας! **«Καρδίαν παρωρισμένην μὴ προσταράξης»** (Σοφία Σειράχ δ' 3). Καρδιά παραγμένη, ἀναστατωμένη, ὀργισμένη, μὴ τὴν ἀναστατώνεις ἐσὺ περισσότερο. Μὴν αὐξήσεις τὴν ταραχὴ της. Μὴν τὴν ἐρεθίζεις. Ἔχεις μπροστὰ σου μιὰ καρδιά ὀργισμένη, ἀναμμένη ἐναντίον τοῦ πλησίον της, κάποιου συνανθρώπου της, θὰ τὴν ταραξεις ἐσὺ πιδὸ πολὺ, ἀντὶ νὰ τὴν μαλακώσεις καὶ τὴν ἡρεμήσεις; Μὲ τὴν ταραχὴ τὴν ὀδηγεῖς στὴν καταστροφὴ. Τὴν φυλακίζεις στὴν χειρότερη φυλακὴ, στὴ φυλακὴ της ἔχθρας, τοῦ μίσους, τῆς ἐκδικήσεως μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

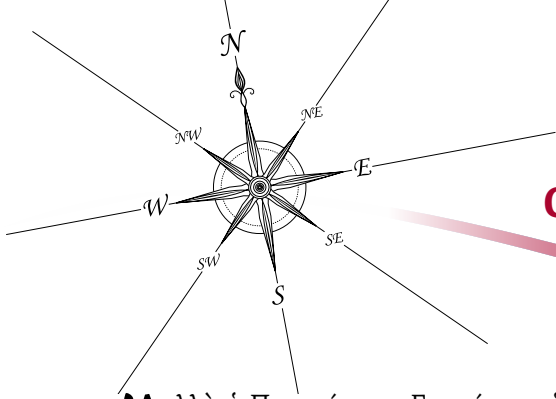
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

Αλλά ο Πατριάρχης Γρηγόριος ό Ε΄ δέν συμφωνεί με τó γενναίο σχέδιο του συνεργάτη του Μητροπολίτη Δέρκων. Τό συνετό καί διορατικό του μάτι βλέπει ότι δέν πρέπει νά φύγει από την Βασιλεύουσα. Ό πατριαρχικός θρόνος δέν πρέπει ν΄ άδειάσει τις κρίσιμες αυτές ώρες. Ή άπομάκρυνσή του από την Πόλη θα σήμαινε τó κορύφωμα της αίματοχυσίας καί της σφαγής.

Ήσ σταθοϋμε με πίστη κι έλπίδα, είπε τότε στον Δέρκων, νά πίομε τó ποτήριο, τó όποιο έχει έτοιμασθει για μās, παρακαλοϋντες τον Θεόν νά μās ενισχύσει στον άφευκτο καί τελευταίο αυτόν άγώνα. Αυτό συμφέρει στο Έθνος...

Ό Δέρκων πείθεται καί μένει στην Βασιλεύουσα ενισχύοντας προϋχοντες καί λαό στις ώρες της δοκιμασίας. Βρίσκει μάλιστα «διάφορους τρόπους, γράφει ό έθνικός μας ιστορικός Παπαρρηγόπουλος, ίνα ή πολιτικωτάτη αυτού φωνή φθάση καί μέχρι του Σουλτάνου Μαχμούτ Β΄ καί νά παραστήση εις αυτόν επανειλημμένως, ότι κακή είναι ή όδός, εις την όποίαν παρέσυρεν αυτόν ό σύμβουλος του Χαλέτ Έφέντης, ότι αί άνελεήμονες καί άδίστακτοι σφαγαί οϋδέν άλλο κατορθοϋσιν, ειμή νά επικέωσιν έλαιον εις τó πϋρ καί ότι τοιοιτοτρόπως πολιτευόμενος οϋδέποτε θέλει καταπαύσει την έλληνικήν επανάστασιν. Οί σοφοί αυτοί λόγοι, όπινες ήσαν τοσοϋτον σύμφωνοι προς τās παραστάσεις των άντιπροσώπων όλων των άλλων δυνάμεων, επροξένησαν επί μικρόν έντύπωσιν εις τον Μαχμούτ...»

Γρήγορα όμως ή έντύπωση χάνεται. Διότι ό Σουλτάνος είναι υπόδουλος στον τρομερό εκείνο μυστικοσύμβουλό του, τον Χαλέτ Άφέντη. Ό άπαίσιος αυτός άνθρωπος που διευθϋνει τον Μαχμούτ καί την Αυτοκρατορία, είναι μισέλληνας. Κυρίως όμως μισεί τους Φαναριώτες καί τον Δεσπότη τους τον Δέρκων. Κυριευμένος από τó μαϋρο μίσος του πείθει τον Μαχμούτ νά συλλάβει τον Γρηγόριο. Έτσι ό άτρόμπτος Δεσπότης συλλαμβάνεται καί ρίχνεται στη φυλακή...

Πότε ακριβώς συνελήφθει καί φυλακίσθηκε δέν είναι εξακριβωμένο. Πιθανόν φυλακίσθηκε μαζί με τον Μητροπολίτη Έφέσου Διονύσιο Καλλιάρχη στις 10 Μαρτίου. Κάποιοι λένε ότι ό άτρόμπτος Γρηγόριος ήταν ως την τελευταία στιγμή μαζί με τον συνώνυμό του συναθλητή, τον Πατριάρχη. Την γνώμη τους αυτή την στηρίζουν στο έξής περιστατικό: Την παραμονή του αίματοβαμμένου Πάσχα του Εικοσιένα μαζί με τον Γρηγόριο τον Ε΄ ήταν πολλοί Συνοδικοί. Όλοι ήταν σκεπτικοί. Ήξεραν ότι βάδιζαν στο θάνατο. Μόνο ό γέρων Δέρκων, έβδομήντα ετών, ήταν ό πιό ήρεμος. Κάποια στιγμή ό Πατριάρχης τον ρώτησε πώς κατάφερε νά φαί-

νεται σχεδόν εύχαριστημένος. Τότε εκείνος του άπάντησε αυτές τις ιστορικές λέξεις, που δείχνουν όλο τó μεγαλειό της ψυχής του:

-Διατί, Δεσπότη μου, νά λυπηθώ; Αϋριο θα πηδήσω δια της σπάθης του δημίου από τον πρόσκαιρο τούτο βίο στην αιωνιότητα!

Λόγια προφητικά άτρομήτου μελλοθάνατου!

Την επομένη ήμέρα, καί ενώ ξημέρωνε τó τραγικό Πάσχα του 1821, ό Πατριάρχης, όπως είναι γνωστό, συλλαμβάνεται καί ρίχνεται στη φυλακή. Έκει συναντάει άνάμεσα στους άλλους δεσμίους Ίεράρχες καί τον Γρηγόριο τον Δέρκων. Λίγες ώρες διαρκεί ή φυλάκιση του Έθνάρχη καί οδηγείται προς την Πύλη του Πατριαρχείου, όπου κι άπαγχονίζεται. Την ίδια εκείνη τραγική μέρα άπαγχονίζονται καί τρεις άλλοι Έθνομάρτυρες: Ό Μητροπολίτης Έφέσου Διονύσιος, ό Μητροπολίτης Νικομηδείας καί ό Μητροπολίτης Άγκιάλου Εϋγένιος.

Έτσι, έμειναν μετά τó Πάσχα στην ύγρη φυλακή οί υπόλοιποι Ίεράρχες, κι άνάμεσα σ΄ αυτούς «ό μέγας Δέρκων». «Σκοτεινόν δεσμοκτήριον επιφυλασσομένον εις τους προωρισμένους δια τās βασάνους έφιλοξένει κατά τον χρόνον τούτον τὰ μέλη της Συνόδου, γράφει ό Γάλλος ιστορικός της έλληνικής επαναστάσεως Πουκεβίλ. Άνοιγομένων των θυρών του μετά πατάγου, άντίκρυζεν ό εισερχόμενος εν αυτώ στρέβλας, στεφάνους, σιδηρούς όνυχας. Είς “οϋλεμάς”, βοηθούμενος υπό πολλών άλλων, κρατούντων λαμπάδας εκ ρητίνης, προτείνει αυτοίς την έξωμοσίαν... ενώ άγγελος του Κυρίου άόρατος εις πάντας, τοποθειείται εν μέσω των πατέρων ίνα υποστηρίξη αυτούς εν τη μάχη, εκ της όποίας πρέπει νά έξέλθωσι νικηταί».

Την προσπάθεια των Όθωμανών νά σβήσουν από την καρδιά των κρατουμένων την φλόγα της πίστεως καί την αλύγιστη σταθερότητα των Έλλήνων, μās περιγράφει καί ό Κων. Οικονόμου στον έπιμνημόσυνο λόγο του στον Πατριάρχη καί στους Έθνομάρτυρες Ίεράρχες του 1821. «Οί Όθωμανοί ενεθάρρυναν αυτούς δολίως, λέγει, καί τους έκολάκευαν, έλπίζοντες, ότι δια της πλαστής καί προσωρινής ημερότητας θέλει μαλάξει καί αυτούς αναδείξει προδότης της Πίστεως καί του Έθνους. Άλλ΄ οί όσοι προς έν βλέποντες, τó υψος του αξιώματος αυτών, διεφύλαττον άκλόνητον καί άκράδαντον τó φρόνημα της ψυχής. Μεταβαλόντες την εϊρκτήν εις ναόν, έφαλλον παρησιάζ τους υμνους της Έκκλησίας έμπροσθεν των άγρίων δεσμοφυλάκων καί κατ΄ αυτό πολλάκις τó μεσονύκτιον, ως ό Παϋλος καί ό Σίλας εις τó δεσμοκτήριον των Φιλίππων».

(Συνεχίζεται)

ΟΗΕ ΧΩΡΙΣ ΗΘΙΚΟ ΘΕΜΕΛΙΟ

ΕΠΡΕΠΕ οί νεκροί στην πολύπαθη Γάζα να φτάσουν τις δύο χιλιάδες -έκ των όποιων σχεδόν οί μισοί άθωα παιδάκια- άπό τους άνελέπτους βομβαρδισμούς, οί τραυματίες να άριθμούνται σε πολλές χιλιάδες, γιά να άφυπνισθοϋν οί ήγέτες τής Δύσεως άπό τόν λήθαργό τους. Καί ο άδιάφθορος λαός διερωτάται; ώστε: **«Πάντες έξέκλιναν, άμα ήχρειώθησαν, οϋκ έστι ποιών χριστότητα, οϋκ έστιν έως ένός... καί οδόν ειρήνης οϋκ έγνωσαν»** (Ψαλμός 1γ' 3); Τουλάχιστον αυτός ο λεγόμενος ειρηνοποιός ΟΗΕ, τόσο άναποτελεσματικός άποδείχθηκε; Τότε τί έξυπηρετεί; Ποιό λόγο ύπάρξεως έχει; Ο Καταστατικός Χάρτης του, στο κεφάλαιο 1 περί των σκοπών καί άρχών του Όργανισμοϋ, όρίζει ότι σκοπός των Ηνωμένων Έθνών είναι **«να διατηροϋν τή διεθνή ειρήνη καί άσφάλεια καί να επιτυγχάνουν με ειρηνικά μέσα καί σύμφωνα με τις άρχές τής δικαιοσύνης καί του διεθνούς δικαίου τή διευθέτηση ή διακανονισμό διαφορών πού θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε διατάραξη τής ειρήνης»**. Τί άπό όλα αυτά έπετεύχθη; Δυστυχώς γιά μιá άκόμη φορά άπεδείχθη πολύ κατώτερος των περιστάσεων. Καί τοϋτο γιάτι στερεΐται ήθικου θεμελίου, δεμένος στο άρμα ποικίλων σκοπιμοτήτων.

ΔΙΑΙΩΝΙΖΟΥΝ ΤΟ ΜΙΣΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ τόσο μωροί καί τυφλοί είναι αυτοί πού παίζουν στη διεθνή πολιτική σκακιέρα με πιόνια τους άμαχους πού σκοτώνονται ή ξεπιτώνονται καί δέν μπορούν να άντιληφθοϋν τό κακό πού άπεργάζονται σε βάθος χρόνου; Δέν άντιλαμβάνονται, πώς ύστερα άπό τέτοιες αίματηρές συγκρούσεις καί ολοκληρωτικές καταστροφές, πληγώνουν βαθιά καί συχνά άθεράπευτα τις ψυχές, δολοφονοϋν τήν ειρήνη καί φουντώνουν άσβηστο τό τυφλό μίσος; Άνψυχητικές οί διαπιστώσεις: **«Οί Ίσραηλινοί εκπαιδεύονται στο μίσος κατά των Άράβων καί του Ίσλάμ, οί Λιβανέζοι καί οί Παλαιστίνιοι έμφανίζονται πλέον έτοιμοι γιά όλα, προκειμένου να "τιμωρηθοϋν" τό Ίσραήλ καί οί ΗΠΑ. Η σημερινή κρίση διαμορφώνει συμπεριφορές λαών σε βάθος χρόνου. Θεωροϋμε πολύ πιθανό να βρεθοϋμε άντιμέτωποι με μιá νέα γενιά τρομοκρατών πού θα πλήξουν άστικά κέντρα τής Δύσεως, γιά να στείλουν τό μήνυμα τής ισλαμικής έκδικήσεως»**. Αυτό τό μίσος πού θα ξεσπάσει κάποτε άνεξέλεγκτο δέν τό σκέπτονται; Δέν τό ύπολογίζουν όσο είναι καιρός; Η όποιαδήποτε άνακωχή, έφόσον άφήνει πίσω της σπέρματα μνησικακίας, ύπολείμματα μίσους καί τήν αίμοχαρή δίψα γιά έκδίκηση, τότε στον ένοπλο άγώνα ύπεισέρχεται ή καταναγκαστική άπουσία του πολέμου, αλλά όχι ή ειρήνη.

ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΝ ΤΟΝ ΨΥΧΡΟ ΠΟΛΕΜΟ;

«ΣΗΜΕΡΑ ή Δυτική Εϋρώπη παντρεύτηκε τήν Άνατολή». **«Οριστικός πιά ο ένταφιασμός του ψυχρού πολέμου»**. **«Ιστορικό γεγονός ή μεγάλη αυτή συμμαχία με τή συνένωση των δύο πρώην έχθρών πού τώρα είναι έταΐροι, ένταφιάζοντας έτσι μισό αιώνα διαιρέσεων καί μιá δεκαετία άβεβαιότητας, προσεγγίζοντας τόν μεγαλύτερο στόχο, τήν Εϋρώπη, ως ενιαία όντότητα, ελεύθερη καί ειρηνική»**. Αυτά καί πολλά άλλα έλέχθησαν κατά τήν όντως ιστορική ήμέρα τής ίδρύσεως του Συμβουλίου ΝΑΤΟ - Ρωσίας στη βάση του ΝΑΤΟ στην κωμόπολη Πράτικα γιά Μάρο τής Ίταλίας. Ποιόν, άλήθεια, ειλικρινή άνθρωπο δέν χαροποίησαν, τότε, τό 2002, αυτές οί έξελίξεις καί πρωτοβουλίες πού ύπόσχονταν τή λήξη του ψυχρού πολέμου καί τήν επικράτηση τής πολύπαθης ειρήνης σε όλο τόν κόσμο; Ποιός δέν έπιθυμούσε καί δέν έπιθυμεί διακαώς να δεΐ πραγματοποιούμενο στις ήμέρες μας τό θεόπνευστο όραμα του προφήτου: **«Κύριε ο Θεός ήμών, ειρήνην δός ήμίν»** (Ησαΐου σκτ' 12); Καί θα φέρουν μεγάλη εϋθύνη οί άσύνητοι πολιτικοί ήγέτες, όταν τορπιλίζουν τόσο εϋκολα τό θεϊό αυτό δώρο. Άλλά ή ειρήνη είναι ύπόθεση ιερή. Γι' αυτό καί μόνον άδιάφθοροι ίεροφάντες του Πνεύματος μπορούν να τήν πραγματοποιήσουν. Έχουμε άνάγκη άπό ειλικρινείς καί άνιδιοτελείς μαχητές πού κίνητρό τους δέν είναι ή ύποκρισία, αλλά ή άλήθεια. Οί έμπαθεΐς είναι επικίνδυνοι γιά τέτοιους άγώνες.

ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΟΥ ΙΡΑΚ

ΕΙΝΑΙ έξαιρετικά άνψυχητικό τό φαινόμενο ο Χριστιανισμός σήμερα, πού τόσοσ λόγος γίνεται διεθνώς γιά τόν σεβασμό τής άνεξιθρησκείας, να άντιμετωπίζει τις περισσότερες διώξεις άπό κάθε άλλη θρησκεία. Χαρακτηριστική περίπτωση ή πρόσφατη μανία των έξτρεμιστών Ίσλαμιστών του Ίρακ κατά των εκεί Χριστιανών. Όπως προκύπτει άπό έρευνες διεθνών Όργανισμών, τό 80% των πιστών πού διώκονται παγκοσμίως είναι Χριστιανοί: **«Τό πογκρόμ κατά των εκπροσώπων του Χριστιανισμού στον ισλαμικό κόσμο τείνει να πάρει διαστάσεις έκκαθάρισης. Όμάδες φανατικών ισλαμιστών σε χώρες τής Δυτικής Άφρικής, τής Μέσης Άνατολής καί τής Νότιας Άσίας καΐνε Έκκλησίες, ένω παράλληλα άκρωτηριάζουν καί δολοφονοϋν πιστούς, επιδιώκοντας να ξεριζώσουν τους Χριστιανούς άπό περιοχές όπου έχουν ρίζες αιώνων... Η Σαουδική Άραβία άπαγορεύει στο ένα εκατομμύριο Χριστιανών πού εργάζονται εκεί τήν άσκηση των θρησκευτικών καθηκόντων τους, άκόμη καί σε ιδιωτικό χώρο, ένω οί αίφνίδιες επισκέψεις τής θρησκευτικής άστυνομίας στα σπίτια τους άποτελοϋν μόνιμο πονοκέφαλο»**.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Τηλεοράτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ